

Arrest

nr. 157 634 van 3 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 1 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 6 augustus 2015, en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 6 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die loco advocaat C. MACE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 13 november 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 11 april 2014 neemt de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 8 oktober 2014 bij arrest nr. 131 026. Op 25 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris

voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*). De verzoekende partij wordt geacht kennis te hebben genomen van deze beslissing ten laatste op 30 april 2014.

1.2. Op 29 december 2014 doet verzoekende partij samen met mevrouw V. S. D., die de Belgische nationaliteit heeft, bij de gemeente Antoing aangifte van hun voorgenomen huwelijk, voorzien op 11 april 2015. Op vraag van het parket van de procureur des Konings, wordt het huwelijk uitgesteld tot 11 september 2015.

1.3. Op 3 maart 2015 wordt de verzoekende partij, in het kader van haar voorgenomen huwelijk met mevrouw V. S. D., ondervraagd door de bevoegde inspecteur van de politiezone Tournaisis, sectie criminaliteit tegen personen. Naar aanleiding van deze ondervraging wordt een nader onderzoek ingesteld met betrekking tot de voorgelegde Guineese identiteitskaart. Dit blijkt een vervalst document te zijn. Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan valsheid in geschriften, wordt een proces-verbaal opgesteld met nr. TN.21.L1.004300/2015.

1.4. Op 6 augustus 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 7 augustus 2015 aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. De motieven van de eerste bestreden beslissing gaan als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

De heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

Il est enjoint à Monsieur qui déclare se nommer⁽¹⁾ :

Naam/nom: B. (...).

Voornaam/prénom: D. (...)

Geboortedatum/dat de naissance: (...)

Geboorteplaats/ lieu de naissance: B. (...)

Nationaliteit/nationalité: Guinee/ Guinée

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:/

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

~~*binnen _____ dagen na de kennisgeving /*~~ *uiterlijk op 07/08/2015*

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

~~*dans les _____ jours de la notification de décision /*~~ *au plus tard le 07/08/2015⁽¹⁾*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

Artikel 74/14 :

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Verordening (EU) 604/2013 van 26/06/2013

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van een vervalst document PV nr TN.21.L1.004300/2015 van de politiezone du Tournaisis 5316 dd.03/03/2015

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 30/04/2014

Het feit dat betrokkene een relatie met een Belgische vrouw heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het om laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen. Er wordt geen uitstel tot verlaten van het grondgebied toegestaan in het kader van zijn huwelijksdossier: de betrokkene wordt geacht de openbare orde te schaden (omzendbrief van 17/09/2013)

MOTIF DE LA DECISION:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 7, alinéa 1:

x 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

x 9° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, il est remis aux autorités belges par les autorités des Etats contractants en vue de son éloignement du territoire de ces Etats;

Article 74/14 :

x article 74/14 §3, 1°: il existe un risque de fuite

x article 74/14 §3, 3°: le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public

x article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

Règlement (UE) 604/2013 du 26/06/2013

Un procès-verbal a été rédigé à sa charge du chef de falsification de document

PV n° TN.21.L1.004300/2015 de la police du Tournaisis ZP5316 daté du 03/03/2015

L'intéressé n'a pas obtempéré à l'Ordre de Quitter le Territoire lui notifié le 30/04/2014

Comme indiqué dans l'article 8§2 de la CEDH, le fait que l'intéressé aurait une relation avec une femme belge ne peut pas être retenu dans le cadre des dispositions de l'article 8§1 de la CEDH étant donné que l'intéressé a troublé l'ordre public du pays. D'après les dispositions du deuxième alinéa de l'art. 8 de la CEDH, il apparaît que le droit au respect de la vie privée et de la vie familiale ne s'applique pas automatiquement. Force est de constater qu'il s'agit de faits répréhensibles ; que dès lors il s'avère que la sauvegarde de l'intérêt supérieur de l'Etat prime sur l'intérêt du requérant et de ses intérêts familiaux et sociaux.

Aucun délai pour quitter le territoire ne lui est octroyé dans le cadre de son dossier de mariage: l'intéressé est considéré comme compromettant l'ordre public (circulaire du 17/09/2013)

~~Preventieve maatregelen⁽³⁾~~

~~In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:~~

~~□ zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingen vraagt~~ ~~Λ en / of;~~

~~□ een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring geven bij de Deposito en Consignatiekas,~~ ~~Λ en / of;~~

~~□ een kopie van identiteitsdocumenten overhandigen.~~

~~Mesures préventives⁽³⁾~~

~~En exécution de l'article 74/14, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, les mesures préventives suivantes sont imposées à l'intéressé(e):~~

~~□ se présenter lorsque le bourgmestre ou son délégué ou l'agent ou le fonctionnaire de l'Office des Etrangers le demande~~ ~~Λ et / ou;~~

~~□ déposer une garantie financière couvrant les frais occasionnés par le séjour et l'éloignement auprès de la Caisse des dépôts et Consignations~~ ~~m et / ou;~~

~~□ remettre une copie des documents d'identité."~~

1.5. Op 6 augustus 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij kennis neemt op 7 augustus 2015. De beslissing is gemotiveerd als volgt:

"INREISVERBOD ■ INTERDICTION D'ENTREE

Aan de heer die verklaart te heten(1) - A Monsieur qui déclare se nommer(1) :

Naam/nom: B. (...)

Voornaam/prénom : D. (...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: B. (...)

Nationaliteit/nationalité: Guinese/Guinée

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 4 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(\ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 07/08/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene word een beslissing tot verwijdering betekend op~~ Δ

La décision d'éloignement du 07/08/2015 est assortie de cette interdiction d'entrée. / ~~Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé(e) le~~ Δ

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 30/04/2014.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens vervalst document

PV nr TN.21 .L1.004300/2015 van de politiezone du Tournaisis 5316 dd.03/03/2015

Betrokkene gebruikte een vals identiteitsdocument in zijn aanvraag (huwelijksdossier)

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. In zijn aanvraag tot huwelijk verklaarde betrokkene B., D. (...) te noemen. Echter, zoals het verslag van de de politiezone du Tournaisis 5316 doorgestuurd op 10/04/2015, bevestigd, blijkt dat zijn Guinese identiteitskaart vervalst is.

Het feit dat betrokkene een relatie met een Belgische vrouw heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het om laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

x de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

□ de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens vervalst document

PV nr TN.21 .L1.004300/2015 van de politiezone du Tournaisis 5316 dd.03/03/2015

Betrokkene gebruikte een vals identiteitsdocument in zijn aanvraag (huwelijksdossier)

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. In zijn aanvraag tot huwelijk verklaarde betrokkene B., D. (...) te noemen. Echter, zoals het verslag van de politiezone du Tournaisis 5316 doorgestuurd op 10/04/2015, bevestigd, blijkt dat zijn Guinese identiteitskaart vervalst is.

Het feit dat betrokkene een relatie met een Belgische vrouw heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het om laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que:

x 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou;

x 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire le 30/04/2014. Cette décision d'éloignement n'a pas été exécutée.

Un procès-verbal a été rédigé à sa charge du chef d'usage de faux document

PV n° TN.21 ,L1.004300/2015 de la police du Tournaisis ZP5316 du 03/03/2015

L'intéressé a utilisé un document d'identité falsifié dans le cadre de son dossier mariage.

L'intéressé a tenté de tromper l'Etat Belge. Il a établi un dossier mariage sur base d'un faux document guinéen.

Toutefois, selon le rapport de la de la police du Tournaisis ZP 5316 transmis le 10/04/2015, il s'avère que le document d'identité guinéen n'est pas valable.

Comme indiqué dans l'article 8§2 de la CEDH, le fait que l'intéressé aurait une relation avec une femme belge ne peut pas être retenu dans le cadre des dispositions de l'article 8§1 de la CEDH étant donné que l'intéressé a troublé l'ordre public du pays. D'après les dispositions du deuxième alinéa de l'art. 8 de la CEDH, il apparaît que le droit au respect de la vie privée et de la vie familiale ne s'applique pas automatiquement. Force est de constater qu'il s'agit de faits répréhensibles ; que dès lors il s'avère que la sauvegarde de l'intérêt supérieur de l'Etat prime sur l'intérêt du requérant et de ses intérêts familiaux et sociaux.

C'est pourquoi une interdiction d'entrée lui est imposée.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de quatreans, parce que:

Article 74/11, §1, alinéa 3 de la Loi du 15/12/1980:

x le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux, afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

□ le/la ressortissante) d'un pays tiers a conclu un mariage / a conclu une cohabitation légale / a adopté ... afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire le 30/04/2014. Cette décision d'éloignement n'a pas été exécutée.

Un procès-verbal a été rédigé à sa charge du chef d'usage de faux document

PV n° TN.21.L1.004300/2015 de la police du Tournaisis ZP5316 du 03/03/2015

L'intéressé a utilisé un document d'identité falsifié dans le cadre de son dossier mariage.

L'intéressé a tenté de tromper l'Etat Belge. Il a établi un dossier mariage sur base d'un faux document guinéen.

Toutefois, selon le rapport de la de la police du Tournaisis ZP 5316 transmis le 10/04/2015, il s'avère que le document d'identité guinéen n'est pas valable.

Comme indiqué dans l'article 8§2 de la CEDH, le fait que l'intéressé aurait une relation avec une femme beige ne peut pas être retenu dans le cadre des dispositions de l'article 8§1 de la CEDH étant donné que l'intéressé a troublé l'ordre public du pays. D'après les dispositions du deuxième alinéa de l'art. 8 de la CEDH, il apparaît que le droit au respect de la vie privée et de la vie familiale ne s'applique pas automatiquement. Force est de constater qu'il s'agit de faits répréhensibles ; que dès lors il s'avère que la sauvegarde de l'intérêt supérieur de l'Etat prime sur l'intérêt du requérant et de ses intérêts familiaux et sociaux.

L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire beige et à tenter de tromper l'Etat Belge afin d'être admis au séjour.

Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la tentative de fraude avérée de l'intéressé une interdiction d'entrée de 4 ans n'est pas disproportionnée."

1.6. Op 10 september 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Antoing een beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking tussen verzoekende partij en mevrouw V. S. D. In de beslissing wordt gemotiveerd dat de intentie van verzoekende partij er enkel op gericht is een verblijfsvoordeel te bekomen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat wordt aangevoerd tegen beide bestreden beslissingen, voert verzoekende partij de schending aan van "substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van punt 1, b 2 van de omzendbrief van 17 september 2013. Eveneens wordt aangevoerd dat er sprake is van machtsoverschrijding of machtsafwendings. Uit het verzoekschrift blijkt dat eveneens de schending wordt aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het eerste middel luidt als volgt:

“Première Branche

EN CE QUE la première décision litigieuse donne l'ordre au requérant de quitter le territoire, au motif que Monsieur B. (...) aurait refusé d'obtempérer à un ordre de quitter le territoire notifié le 30/4/2014, qu'un procès verbal du chef des falsifications de documents aurait été rédigé dans son chef, qu'il ne serait pas porteur d'un passeport national valable et qu'il serait considéré comme compromettant l'ordre public ;

ALORS QUE le requérant rappelle qu'il a introduit, en janvier 2015, une demande de célébration de mariage avec une ressortissante belge, Madame V. S. (...);

La décision de l'Officier de l'Etat Civil devrait intervenir le 11/9/2015 au plus tard ;

Si effectivement, un procès-verbal a été rédigé concernant une prétendue falsification de documents, le requérant s'est expliqué sur ce document (PV d'audition du 23/6 /2015), à savoir une carte d'identité guinéenne ;

A l'appui de sa demande de célébration de mariage, le requérant avait effectivement produit une carte d'identité guinéenne qu'il s'était procuré via un ami d'enfance en Guinée ;

Le requérant devait en effet produire à l'appui de sa demande de mariage une pièce d'identité ;

Il n'en avait pas ;

Il a donc contacté un ami au pays pour s'en procurer une ;

Le requérant a donc fait confiance à un ami au pays afin de se procurer cette pièce et l'intention de fraude n'est pas établie ;

Si effectivement Monsieur B. (...) s'est vu notifier un ordre de quitter le territoire en avril 2014, à savoir à l'issue de sa procédure d'asile, depuis lors le requérant a introduit une demande de célébration de mariage avec Madame V. S. (...);

Conformément à la circulaire du 17/9/2013, l'ordre de quitter le territoire notifié à Monsieur B. (...) ne pourra pas être exécuté, dans la mesure où sa procédure de mariage est toujours en cours et que l'intention de fraude n'est pas établie ;

Il ressort de ces éléments que l'ordre de quitter le territoire notifié à Monsieur B. (...) n'est pas adéquatement motivé compte tenu des éléments du dossier ;

L'ordre de quitter le territoire contrevient aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, à l'article I B2 de la circulaire du 17/9/2013 ;

Seconde branche

EN CE QUE la partie adverse soutient que le requérant ayant porté atteinte à l'Ordre Public, une interdiction d'entrée de 4 ans devrait lui être notifiée ;

ALORS QUE si effectivement l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 stipule que :

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chacun.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum 3 ans, dans les cas suivants....

1. Lorsque aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou

2. Lorsqu'une décision d'éloignement antérieur n'a pas été exécutée

Le délai maximum de 3 ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de 5 ans, lorsque :

1. le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude où à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour

..... »

En l'espèce, le requérant conteste avoir recouru à la fraude dans la mesure où le prétendu faux document produit par Monsieur B. (...) n'en est en réalité par un ;

Le requérant s'est expliqué à ce sujet dans le procès verbal du 23/6/2015 ;

Monsieur B. (...) a effectivement fait appel à un ami au pays afin de se procurer une carte d'identité afin de déposer son dossier de mariage auprès de l'Officier de l'Etat Civil compétent ;

Monsieur B. (...) rappelle qu'une décision devrait intervenir au maximum le 11/9/2015 sur la célébration de mariage ;

Dès lors que le requérant n'a pas de manière volontaire, comme cela est prétendu erronément, tenté de tromper les autorités belges, l'interdiction d'entrée ne se justifie pas et encore moins une interdiction d'entrée d'un délai de 4 ans ;

L'interdiction d'entrée de 4 ans est manifestement disproportionnée compte tenu des éléments du dossier, dès lors que le requérant s'apprête à célébrer son mariage avec Madame V. S. (...);

En prononçant la décision querellée, la partie adverse n'a pas examiné l'actualité du comportement du requérant ;

Dès lors que l'interdiction d'entrée est d'une durée de 4 ans soit plus que la durée maximale de 3 ans, la partie adverse devait examiner le dossier de manière précise et prendre en compte l'ensemble des éléments du dossier;

En notifiant les décisions querellées, la partie adverse a méconnu le principe général de bonne administration, le principe du raisonnable et de la proportionnalité, ainsi que l'obligation de motivation adéquate des décisions. (Articles 2 et 3 de la loi du 29/7/1991 – article 62 de la loi du 15/12/1980) ;

Le moyen est fondé ;”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad merkt op dat verzoekende partij de schending aanvoert van “substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten”, doch nalaat verder toe te lichten welke precieze vormvereisten niet werden nageleefd. Eveneens beperkt verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot de loutere stelling dat de gemachtigde zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding en machtsafwending, zonder enige toelichting hieromtrent.

Het middel is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van “substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten” en zij aanhaalt dat er sprake is van machtsoverschrijding en machtsafwending.

2.3. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van “het beginsel van behoorlijk bestuur” als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij, buiten het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

2.4. Met betrekking tot de aangehaalde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat dit tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt aangaande de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 9°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name, wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument, wat niet wordt betwist of weerlegd en steun vindt in het administratief dossier. Eveneens wordt in het bestreden bevel verwezen naar de “Verordening (EU) 604/2013 van 26/06/2013” (Dublin III-Verordening).

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij geen vrijwillige vertrektermijn wordt toegekend, wordt verwezen naar artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande wordt gemotiveerd dat verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van een “vervalst document”, waarbij

verwezen wordt naar het proces-verbaal opgesteld door de politiezone Tournaisis van 3 maart 2015 met als nr. TN.21.L1.004300/2015 en dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 30 april 2014. Eveneens wordt vastgesteld dat er geen uitstel tot het verlaten van het grondgebied wordt toegestaan in het kader van haar huwelijksdossier, aangezien de verzoekende partij wordt geacht de openbare orde te schaden, waarbij tevens een bespreking plaatsvindt in het licht van artikel 8 EVRM.

Aangaande de tweede bestreden beslissing, wordt, betreft het opleggen van het inreisverbod, melding gemaakt van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. In feite wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 30 april 2014. Eveneens wordt verwezen naar het proces-verbaal dat werd opgesteld te haren laste wegens het gebruik maken van een vervalst document. De gemachtigde preciseert dat verzoekende partij bij haar huwelijksaangifte gebruik heeft gemaakt van een vals identiteitsdocument en dat zij derhalve geprobeerd heeft om de Belgische Staat te misleiden. Tot slot wordt, bij de bespreking van haar relatie in het licht van artikel 8 EVRM, aangegeven waarom het superieure belang van de staat primeert op de familiale belangen van verzoekende partij.

De gemachtigde stelt verder, onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de duur van het opgelegde inreisverbod vier jaar bedraagt omdat verzoekende partij, die een onderdaan is van een derde land, fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om haar recht of verblijf te behouden. In het bijzonder wordt in feite gemotiveerd dat verzoekende partij heeft geprobeerd de Belgische Staat te misleiden door het voorleggen van een vals identiteitsdocument in het kader van haar huwelijksdossier. Uit het verslag van de politiezone Tournaisis, doorgestuurd op 10 april 2015, blijkt dat het identiteitsdocument vals is. Dit werd vastgesteld in het hierboven reeds vermelde proces-verbaal. Verder wordt opnieuw een afweging gemaakt van de "familiale belangen" van verzoekende partij in het licht van artikel 8 EVRM. Daarbij merkt de gemachtigde nog op dat verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en dat zij geprobeerd heeft om de Belgische Staat te misleiden teneinde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van vier jaar proportioneel.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verder inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen zodat zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. In het eerste onderdeel van het eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen het bestreden bevel, wenst de verzoekende partij erop te wijzen dat de intentie van fraude niet is vastgesteld. Verzoekende partij verwijst naar het proces-verbaal dat werd opgesteld naar aanleiding van het verhoor op 23 juni 2015 en zij stelt dat zij tijdens dit verhoor een verklaring heeft gegeven omtrent het voorgelegde identiteitsdocument. Verzoekende partij legt uit dat zij een identiteitsdocument diende voor te leggen in het kader van haar huwelijksaangifte, doch dat zij niet in het bezit was van een dergelijk document. Zij

heeft daarom een vriend in haar land van herkomst gecontacteerd om via deze persoon een identiteitsdocument te verkrijgen. Zij heeft aldus haar vertrouwen gesteld in haar vriend in haar land van herkomst om voor haar een identiteitsdocument te verkrijgen. De intentie om fraude te plegen is dan ook niet aangetoond.

Zoals blijkt uit wat gesteld werd in punt 2.4., stelt de Raad vast dat de motivering in het bestreden bevel omtrent het gebruik van een vervalst paspoort, naar aanleiding waarvan een proces-verbaal werd opgemaakt (PV nr. TN.21.L1.004300/2015), enkel betrekking heeft op de vaststelling van de gemachtigde, onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekende partij geen vrijwillige vertretermijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend. Aangaande de constatering dat verzoekende partij geen vrijwillige vertretermijn wordt toegekend, wordt in het bestreden bevel eveneens verwezen naar artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande wordt in feite gemotiveerd dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 30 april 2014. Deze bevinding, die door verzoekende partij betwist noch weerlegd wordt, vormt een voldoende schragend motief voor de beslissing dat verzoekende partij geen vrijwillige vertretermijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend. De overige motieven, met name de – onder verwijzing naar artikel 74/11, §3, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet gedane – vaststellingen dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde, waarbij verwezen wordt naar het vervalste identiteitsdocument, kunnen in deze dan ook worden bestempeld als overtollige motieven. De door verzoekende partij geuite kritiek dat de intentie om fraude te plegen niet werd aangetoond is gericht tegen een overtollig motief en kan *in casu* dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

Er kan tenslotte gesteld worden dat verzoekende partij hoe dan ook geen belang meer heeft bij haar argumentatie omtrent de afwezigheid van de intentie om fraude te plegen, die, zoals gesteld, enkel betrekking heeft op de vaststelling dat haar geen termijn wordt toegekend om op vrijwillige wijze gevolg te geven aan het bestreden bevel. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoekende partij diende uiterlijk op 7 augustus 2015 het grondgebied diende te verlaten van België, alsmede het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, doch uit de informatie die door verwerende partij aan de Raad werd bezorgd, blijkt dat verzoekende partij thans nog steeds in België verblijft, zodat niet kan worden ingezien welk belang verzoekende partij nog heeft bij een eventuele vernietiging van het motief in kwestie.

2.6. Verzoekende partij kaart in het eerste onderdeel van het eerste middel – dat, zoals reeds werd opgemerkt, enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing – eveneens aan dat zij een huwelijksaangifte heeft gedaan. Zij wijst erop dat, conform de Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, geen uitvoering kan worden gegeven aan het bestreden bevel, voor zover er nog geen beslissing werd genomen omtrent haar huwelijksaangifte en de intentie tot fraude nog niet werd vastgesteld.

De Raad wijst er vooreerst op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). De bewering van verzoekende partij dat een inbreuk is gepleegd op een norm die is opgenomen in een omzendbrief kan derhalve op zich niet leiden tot de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing onwettig is.

Daarbij wijst de Raad erop dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Antoing op 10 september 2015 een beslissing nam tot weigering van de huwelijksvoltrekking tussen verzoekende partij en mevrouw V. S. D. In de beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de intentie van verzoekende partij er enkel op gericht is een verblijfsvoordeel te bekomen. Nu verzoekende partij thans nog steeds in België verblijft en er derhalve geen gedwongen uitvoering van het bevel heeft plaatsgevonden, kan niet worden vastgesteld welk belang verzoekende partij heeft bij haar grief.

2.7. In een tweede onderdeel van het eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij in de eerste plaats aan dat ten onrechte wordt aangehaald dat zij heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden, zodat het opleggen van het inreisverbod niet verantwoord is, laat staan voor de termijn van vier jaar. Verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij

beroep heeft gedaan op een vriend in Guinee om haar te voorzien van een identiteitskaart omdat zij een identiteitsdocument nodig had voor haar huwelijksdossier.

De Raad duidt er vooreerst op dat de gemachtigde het inreisverbod heeft opgelegd, onder meer omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering, waarbij verwezen wordt naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt in feite gemotiveerd dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 30 april 2014. Dit wordt niet betwist, noch weerlegd in het verzoekschrift. Deze vaststelling vormt een voldoende schragend motief voor het *in casu* opleggen van een inreisverbod.

Verder stelt de Raad vast dat de duur van het inreisverbod vier jaar bedraagt, omdat de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoekende partij, overeenkomstig artikel 74/11, §1, derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet, fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om haar recht op verblijf te behouden.

De gemachtigde motiveert dienaangaande dat verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van een vervalst identiteitsdocument bij haar huwelijksaangifte. Hierbij wordt verwezen naar het proces-verbaal van 3 maart 2013, opgesteld door de politiezone Tournaisis met nr. TN.21.L1.004300/2015, dat zich in het administratief dossier bevindt. De Raad constateert dat verzoekende partij op zich niet betwist dat het identiteitsdocument dat zij heeft voorgelegd in het kader van haar huwelijksaanvraag, een vervalst document betreft. Er wordt derhalve niet betwist dat verzoekende partij minstens een onwettig middel heeft gebruikt.

Eveneens wordt, met betrekking tot de vaststelling van de duur van het inreisverbod, aangehaald dat verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en te proberen de Belgische staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven.

Uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de vervalsing werd vastgesteld op basis van objectieve gegevens, vastgesteld door de lokale politie, met behulp van de CDBV-D (Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden – sectie Documenten). Uit het rapport dat door deze dienst werd opgesteld, blijkt dat de folie waarmee het identiteitsdocument bedekt was, werd opengeknipt teneinde de origine pasfoto te vervangen door de pasfoto van verzoekende partij. De valsheid van het identiteitsdocument, blijkt dan ook onmiskenbaar uit het onderzoek, hetgeen verzoekende partij, zoals reeds vermeld, overigens op zich niet betwist.

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij in het kader van het politieel onderzoek dienaangaande heeft verklaard dat een vriend uit Guinee het ongeplastificeerd document heeft opgestuurd via DHL, dat zij dit document vervolgens heeft ondertekend en er haar vingerafdruk op heeft geplaatst om het daarna terug te sturen naar haar vriend en dat haar daarna het geplastificeerd document werd opgestuurd. Gelet op de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, stelt de Raad vast dat de gemachtigde zich bij de vaststelling dat verzoekende partij geprobeerd heeft om de Belgische Staat te misleiden door het gebruiken van een vervalste identiteitskaart bij haar huwelijksaangifte, niet gebaseerd heeft op onjuiste gegevens of op een onzorgvuldige feitenvinding. De Raad acht, in het licht van de bovenvermelde elementen, de door de gemachtigde gedane conclusie dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dat zij geprobeerd heeft om de Belgische staat te misleiden, wat duidt op een poging tot fraude, evenmin kennelijk onredelijk.

Hierbij wenst de Raad er volledigheidshalve op te wijzen dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt in te nemen en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

2.8. Verzoekende partij merkt verder op dat, rekening houdend met alle gegevens van het dossier, de duur van vier jaar manifest onredelijk is. Verzoekende partij verwijst hierbij naar haar voornemen om in het huwelijk te treden met een Belgisch onderdaan en het feit dat de beslissing aangaande de huwelijksaangifte ten laatste op 11 september 2015 zou worden genomen. Verzoekende partij verwijt de gemachtigde geen precies onderzoek te hebben verricht van haar dossier, waarbij rekening werd gehouden met het geheel van de elementen.

De Raad wijst erop dat uit het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de relatie die verzoekende partij stelt te hebben met mevrouw V. S. D.: *“Het feit dat betrokkene een relatie met een Belgische vrouw heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het om laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

De verzoekende partij werpt op dat de duur van vier jaar disproportioneel is in het licht van haar nakend huwelijk, waarover nog een beslissing dient te worden genomen. Nu de gemachtigde in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom hij een inreisverbod voor de duur van vier jaar niet disproportioneel acht, waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar de relatie van verzoekende partij met een Belgische vrouw, komt het betoog van verzoekende partij in wezen neer op het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de gemachtigde. Hiermee toont zij niet aan dat de beslissing van de gemachtigde om een inreisverbod voor de duur van vier jaar op te leggen – ondanks de ingediende huwelijksaangifte – kennelijk onredelijk is.

Daarbij wijst de Raad er wederom op dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Antoing op 10 september 2015 een beslissing nam tot weigering van de huwelijksvoltrekking tussen verzoekende partij en mevrouw V. S. D.. In de beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de intentie van verzoekende partij er enkel op gericht is een verblijfsvoordeel te bekomen. Verzoekende partij heeft in het licht van deze weigering van huwelijksvoltrekking hoe dan ook geen belang meer bij haar bovenstaand betoog.

2.9. Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de “actualiteit van haar gedrag”, constateert de Raad dat verzoekende partij zich beperkt tot het poneren van een dergelijke stelling, zonder enige verdere concrete toelichting. Verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk waarom het in acht nemen van de “actualiteit van haar gedrag” tot een andere beoordeling had kunnen leiden bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vier jaar. Daargelaten deze vaststelling, onderstreept de Raad dat in de motivering aangaande de duur van het inreisverbod, uitdrukkelijk verwezen wordt naar het proces-verbaal dat recentelijk, met name op 3 maart 2015, door de politie van zone Tournaisis werd opgesteld naar aanleiding van de vaststelling dat verzoekende partij een vervalst document heeft gebruikt bij het indienen van haar huwelijksaangifte. Deze huwelijksaangifte dateert van 26 december 2014. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk betogen dat de gemachtigde bij zijn beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vier jaar geen rekening zou hebben gehouden met haar actueel gedrag. Daarbij dient er nogmaals op te worden gewezen dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Antoing op 10 september 2015 een beslissing nam tot weigering van de huwelijksvoltrekking tussen verzoekende partij en mevrouw V. S. D. omdat de intentie van verzoekende partij er enkel op gericht is een verblijfsvoordeel te bekomen. Deze elementen in acht genomen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij middels bovenvermelde – niet verder toegelichte – kritiek niet aantoont dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vier jaar kennelijk onredelijk is.

2.10. Verzoekende partij toont niet aan dat de hierboven besproken vaststellingen in de bestreden beslissingen op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, of van de artikelen 7 en 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat, gelet op het voorgaande, niet het geval is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.11. In een tweede middel, dat gericht is tegen zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing, wordt wederom de schending aangehaald van “substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten”, machtsoverschrijding of machtsafwending, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

Het tweede middel wordt als volgt weergegeven:

“EN CE QUE la décision querellée impose au requérant de quitter le territoire et lui interdit l'entrée sur le territoire belge pendant une période de 4 ans.

ALORS QUE l'article 8 de la CEDH et 22 de la Constitution protègent le droit à la vie privée et familiale des individus.

Selon l'article 8 de la CEDH, le droit au respect de la vie privée et familiale est :

« Le droit de tout être humain de vivre sa relation affective, sexuelle et familiale dans le respect de sa liberté et de sa dignité (...) pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité » (J-L RENCHON, La Convention Européenne et la régulation des relations affectives et familiales dont le souci était démocratique, in « La mise en œuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme », éditions du Jeune Barreau de Bruxelles, 1994, p. 92).

Le paragraphe de l'article 8 de la C.E.D.H. n'admet d'ingérence dans ce droit qu'à trois conditions cumulatives : l'ingérence doit être prévue par la loi, elle doit être conforme au but légitime défini par ce paragraphe et doit être nécessaire dans une société démocratique.

Ceci signifie que la mesure doit être justifiée par un besoin social impérieux et être proportionnée au but légitime poursuivi (Cour Européenne des Droits de l'Homme, 13 juillet 1995, R.D.E., 1995, n° 84, p. 277).

En l'espèce, le requérant vit en Belgique depuis 2012 et plus précisément avec sa future épouse ,Madame V. S. (...), depuis de nombreux mois

Les parties attendent une réponse sur leur demande de célébration de mariage pour le 11/9/2015 au plus tard, soit très prochainement.

Il ressort en outre des éléments du dossier que la contrariété à l'ordre public n'est pas établie,

En imposant au requérant de quitter le territoire et de retourner en Guinée, la décision querellée viole bien l'article 8 de la C.E.D.H et 22 de la constitution.”

2.12. Waar verzoekende partij opnieuw de schending aanvoert van “substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten”, en zij wederom aanhaalt dat de gemachtigde zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding en machtsafwending, merkt de Raad op dat verzoekende partij ook in het tweede middel nalaat te expliciteren waarom er sprake zou zijn van machtsoverschrijding of machtsafwending en welke “substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten” er niet werden nageleefd, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is. Evenzo wenst de Raad eraan te herinneren dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing gemaakt wordt van “het beginsel van behoorlijk bestuur” als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij laat bij de bespreking van het tweede middel na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij, buiten het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens onontvankelijk. Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich eveneens louter beperkt tot het aanhalen van de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zonder verder toe te lichten waarom het bestreden bevel dit artikel schendt. Ook dit onderdeel van het middel dient als onontvankelijk te worden bestempeld.

2.13. Betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de uiteenzetting onder punt 2.4.

2.14. De Raad duidt er nogmaals op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.15. Artikel 8 EVRM omvat recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.16. Daargelaten de vraag of de bestreden beslissingen betrekking hebben op een situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft of betrekking hebben op een eerste vraag om toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat de grens tussen de positieve en de negatieve verplichtingen van de Staat krachtens artikel 8 EVRM, niet nauwkeurig kan worden gedefinieerd. Het onderscheid tussen deze twee situaties is in wezen ook niet relevant daar de toepasselijke principes immers vergelijkbaar zijn.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan, noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135; EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

In beide gevallen dient de Staat een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide hypothesen geniet de Staat een zekere beoordelingsmarge (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen zijn de specifieke omstandigheden van de betrokkene individuen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt voortgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen het algemeen belang, in het bijzonder elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70.).

2.17. De Raad stelt vast dat uit zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als uit het inreisverbod blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van verzoekende partij, met name haar relatie met mevrouw V. S. D. en dat dienaangaande een belangenafweging en een proportionaliteitstoets heeft plaats gehad. De gemachtigde concludeert telkens dat het superieure belang van de Belgische staat primeert op de familiale belangen van verzoekende partij, nu zij bij de aangifte van haar huwelijk gebruik heeft gemaakt van een vervalst identiteitsdocument en zij derhalve de Belgische Staat heeft trachten te misleiden ten einde een verblijfsvoordeel te kunnen bekomen. Deze poging tot fraude werd, zoals reeds werd aangegeven in de *supra* gedane uiteenzetting, vastgesteld aan de hand van objectieve elementen. Om die reden wordt verzoekende partij geen uitstel verleend om het grondgebied te verlaten en wordt besloten dat een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van vier jaar.

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift aan dat zij sinds enkele maanden samenwoont met haar toekomstige echtgenote en dat zij wachten op een beslissing omtrent hun huwelijksaangifte, die ten laatste op 11 september 2015 zou worden genomen. Bovendien blijkt uit de elementen van haar dossier dat de “strijdigheid met de openbare orde” niet is aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, middels het louter opwerpen van haar aangifte om in het huwelijk te treden met een Belgische vrouw, niet aantoonde dat de door de gemachtigde gemaakte belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Daarenboven wenst de Raad nogmaals te benadrukken dat het voorgenomen huwelijk door de bevoegde ambtenaar werd geweigerd op 10 september 2015, omdat na onderzoek werd vastgesteld dat de intentie van verzoekende partij kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Hierbij dient erop gewezen te worden dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) dezelfde vereiste van “oprechtheid” kan naar analogie wordt gesteld voor een *de facto* relatie. Daar na onderzoek werd vastgesteld dat de intentie van verzoekende partij kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er *in casu* dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Voorts toont verzoekende partij op geen enkele wijze dat zij haar gezinsleven met mevrouw V. S. D. – in zoverre hier al sprake van is, *quod non* – niet elders, of desgevallend in haar land van herkomst, kan verderzetten. De verzoekende partij licht niet toe dat er hieromtrent onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan.

De verzoekende partij toont derhalve met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die bestaan in het verderzetten van haar voorgehouden gezinsleven in België, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van immigratiecontrole en het doen respecteren van de verblijfswetgeving, doelstelling die raakt aan de Belgische openbare orde. Zoals gesteld dient deze belangenafweging te worden gezien in het licht van de door verzoekende partij gepleegde poging tot fraude, met name het gebruik van een vervalst identiteitsdocument, voorgelegd met het oog op het afsluiten van een huwelijk met een Belgische vrouw teneinde in België een verblijfsrecht te bekomen door middel van een aanvraag om gezinshereniging.

Waar verzoekende partij voorts nog gewag maakt van haar recht op een privéleven, stelt de Raad vast dat hieromtrent enkel wordt verwezen naar het feit dat verzoekende partij sinds 2012 in België woont. Verzoekende partij laat na om op concrete wijze toe te lichten waaruit haar privéleven precies bestaat en op welke wijze haar recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissingen.

2.18. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet, wordt aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift evenmin aan dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES